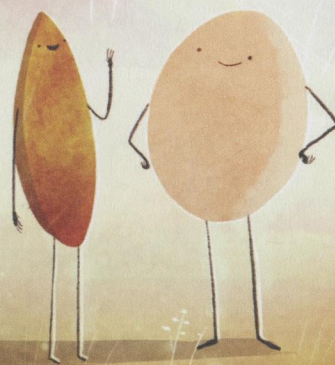

Op een mooie dag leerden Pip en Ei
elkaar kennen.

Ze hadden dezelfde vorm, waren even groot, en
werden meteen vriendjes.

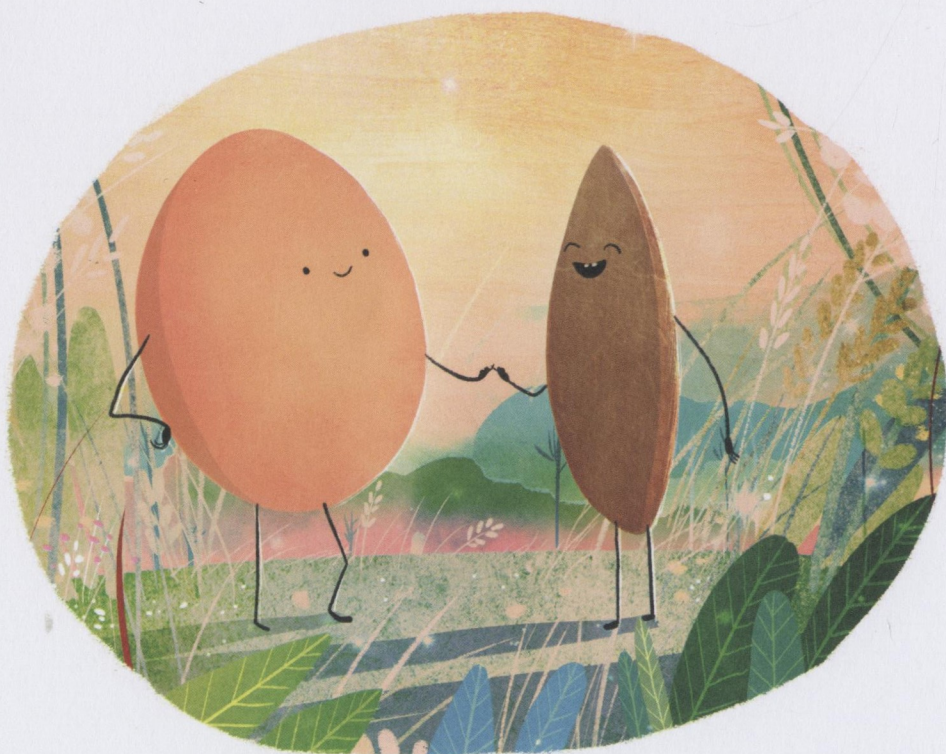
Vanaf toen zagen ze elkaar elke dag.

Na een paar weken
beloofden ze dat ze altijd
vriendjes zouden zijn.

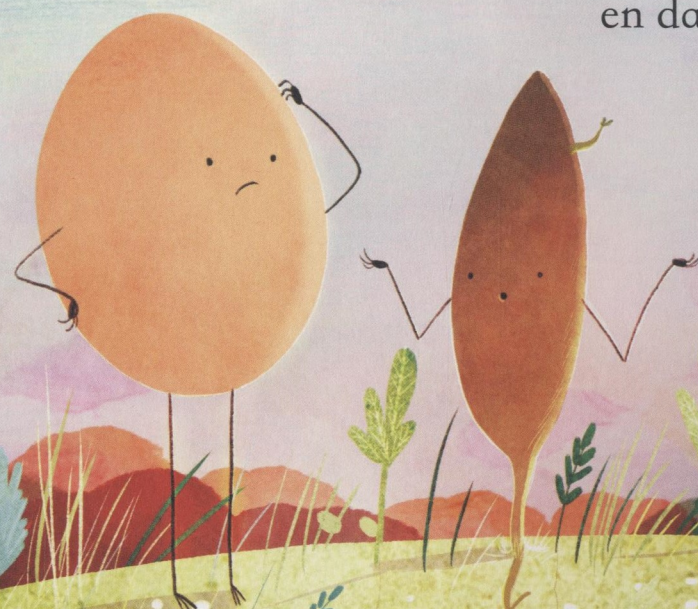
‘Pip,’ zei Ei, ‘wij zijn als twee druppels water.’
‘Ei,’ zei Pip, ‘wij zijn twee handen op één buik.’

Maar toen het lente werd, gebeurde er iets gekks.

Er groeide een wortel uit Pip –

en daarna een sprietje!

Voordat hij het wist,
zat hij vast in de grond.

Hij kon niet meer rennen en springen
en zwemmen zoals vroeger.

De weken gingen
voorbij

en Pips spriet werd
een echte stengel

met glanzende
blaadjes.

Op een dag kwam Ei veel later
dan anders. Pip hoorde iets tjlpen
vanachter de grote kei.

‘Ei, ben jij dat?’ vroeg Pip.

Ja en nee.

antwoordde een
sip stemmetje.

Toen Ei tevoorschijn kwam, zag ze er heel anders uit.

Ze had vleugels, en een blauwe snavel, en
rommelige veren die op natte haren leken.

‘Ik wil niet dat iemand
mij zo ziet,’ zei Ei.

Dat begreep Pip wel.
'Blijf maar hier bij mij,' zei hij.

Dus bleef Ei bij Pip.

De dagen gingen
voorbij.

Ze kletsten

en vertelden mopjes

en maakten plannen

– maar de veren van Ei werden steeds langer en sterker.

En toen ontdekten ze iets: als ze met haar vleugels klapperde,
kon ze heel hoog vliegen. Dan kon ze het hele landschap zien!

Haar vriendje Pip
en de vallei werden
een heel klein stipje.